

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5Tos/88/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2224010846
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Kristína Ferencziová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2224010846.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kristíny Ferencziovej a sudcov JUDr. Martina Žovinca a JUDr. Mgr. Martina Floriša, PhD., v trestnej veci odsúdeného: A. B., nar. XX.XX.XXXX, o návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 12.3.2025 č.k. 25Nt/27/2024 - 70, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 29.5.2025 takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX, zamietla.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením prvostupňový súd podľa § 399 odsek 2 Trestného poriadku zamietol návrh odsúdeného A. B. na povolenie obnovy konania v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 4T/88/2020, nakoľko nezistil podmienky obnovy konania podľa § 394 Trestného poriadku.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil predovšetkým tým, že vyhlásením o vine sa obžalovaný sám vylúčil z vykonania kontradiktórneho hlavného pojednávania ohľadom otázky jeho viny. Následná zmena jeho postoja po tom, čo už nastali zákonom predpokladané následky jeho vyhlásenia o vine, ktoré bolo prijaté súdom, a to v podobe neodvolateľnosti takéhoto vyhlásenia a nevykonania dokazovania v otázke viny, keďže súd na základe jeho priznania sa a na podklade dôkazov obsiahnutých v príslušnom spise nemal pochybnosti o jeho vine za stíhaný skutok, nie je zákonným dôvodom obnovy konania v zmysle § 394 Trestného poriadku, nakoľko odsúdený sa sám uskutočnením vyhlásenia o vine a oľutovaním spáchania skutku zbavil možnosti kontradiktórneho pojednania otázky jeho viny, a tým aj ďalšieho predkladania a navrhovania dôkazov v tomto smere. Tieto dôsledky nie je možné zvrátiť následnou zmenou postoja páchatel'a k spáchanej trestnej činnosti a spochybňovaním orgánmi činnými v trestnom konaní zadovážených dôkazov, ktoré podporovali prijatie jeho vyhlásenia o vine, v rámci podaného návrhu na obnovu konania. Odsúdeným prezentované skutočnosti, ktoré považuje za nové skutočnosti a dôkazy súdu skôr neznáme, preto nie sú spôsobilé privodiť pre neho iné rozhodnutie o vine. Tieto ním tvrdené skutočnosti a označené dôkazy (výsluch svedka C. D.) nie sú spôsobilé v danom prípade privodiť pre odsúdeného ani priaznivejšie rozhodnutie o treste, nakoľko všetky súvisia len s otázkou viny (na ktorú však v danom prípade nemajú vplyv, čo je už vyššie vysvetlené, t.j. vzhľadom na neodvolateľnosť vyhlásenia o vine, jeho prijatie súdom a následne nevykonanie dokazovania o vine v dôsledku prijatia takéhoto vyhlásenia) a okrem toho majú len povahu domnienok, nakoľko odsúdený sa v návrhu na obnovu konania len domnieva, že ich vykonaním by možno boli preukázané ním tvrdené okolnosti a priebeh skutku, avšak nie je to isté, nakoľko jednoznačne to nepotvrdil. K povoleniu obnovy konania nemôže viesť subjektívna nespokojnosť a nesúhlas odsúdeného s postupom a rozhodnutím súdu. Dôvodom pre povolenie obnovy konania nie je ani skutočnosť, že sa súd nestotožnil s hodnotením dôkazov podľa názoru odsúdeného resp. s jeho predstavou o výške ukladaného trestu. Prvostupňový súd ďalej konštatoval, že odsúdený v podstate nenamietal, že by nebol spáchal trestný čin, pre ktorý bol odsúdený, iba sa domáhal uloženia trestu v nižšej výmere, keďže v dôsledku novelizácie Trestného

zákona došlo k zmene trestnej sadzby. Konajúci súd uviedol, že obnova konania ako mimoriadny opravný prostriedok smeruje k náprave „skutkových pochybení“, nie k náprave zákonných pochybení (ak by sa aj nejaké vyskytli), tento mimoriadny opravný prostriedok nie je ani žiadnym ďalším nástrojom prieskumu rozhodnutia súdu (aj pre prípad neskoršej zmeny zákona), obmedzuje sa len na posúdenie, či sa objavili čo do skutkových okolností skutočnosti súdu skôr neznáme, ktoré by mohli odôvodniť iné rozhodnutie čo do viny alebo trestu. Neskoršia zmena zákona (ktorou obhajoba odôvodnila svoj návrh na povolenie obnovy konania) takou skutočnosťou nie je. Na základe uvedeného preto okresný súd nezistil žiadne podmienky na obnovu konania, a tak tento návrh zamietol.

3. Proti tomuto uzneseniu zhlásil po jeho vyhlásení sťažnosť odsúdený, ktorú písomne odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu nasledovne:

„Nesúhlasíme s predmetným uznesením. Podľa môjho klienta sú jednoznačne dané dôvody na povolenie obnovy konania, ktoré podrobne uviedol ako vo svojom návrhu tak aj na verejnom zasadnutí; vypočutie a výpoveď svedka C. D. by indikoval úplne iné rozhodnutie v predmetnej trestnej veci, z tohto dôvodu je nevyhnutné vypočuť menovaného svedka. Vzhľadom na uvedené navrhujeme, aby Krajský súd v Trnave zrušil napadnuté uznesenie a vec vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie.“

4. Sám odôvodnil podanú sťažnosť tým, že výsluch svedka je novou skutočnosťou, ktorá v spojitosti s už skôr známymi skutočnosťami a dôkazmi môže odôvodniť iné rozhodnutie o vine. Okresný súd podľa neho neuviedol vo svojom rozhodnutí, prečo odmietol vypočuť navrhovaného svedka a na základe svojvoľne zamietol návrh na povolenie obnovy konania. Svoj postoj tiež nedostatočne špecifikoval prokurátor. Tým bolo porušené jeho právo na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Poukázal na to, že sa znižovala trestná sadzba a to je dôvod na obnovu konania, čo je právne založené na vo vyhlásení nálezu Ústavného súdu a nie je potrebné skúmať jeho splnenie. Namietla tiež porušenie jeho ústavných práv, nakoľko to nie je v súlade s čl. 1 ods. 1 Ústavy SR a poukázal aj na čl. 125 Ústavy SR.

5. Prokurátor sa vzdal práva podať sťažnosť.

6. Krajský súd v Trnave ako súd sťažnostný (ďalej aj len ako „sťažnostný súd“), na základe riadne a včas podanej sťažnosti, na to oprávnenou osobou, podľa § 192 odsek 1 Trestného poriadku, preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému podal sťažovateľ sťažnosť, ako aj konanie tomuto výroku predchádzajúce a dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

7. Preskúmaním obsahu spisového materiálu sťažnostný súd zistil, že Okresným súdom Dunajská Streda v konaní pod sp. zn. 4T/88/2020 bol A. B. rozsudkom zo dňa 29.09.2021 uznaný za vinného skutkovo a právne v zmysle podanej obžaloby, t.j. zo zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/ Trestného zákona, pričom pokiaľ ide o trest rozhodol tak, že podľa § 172 ods. 1, § 36 písm. l/, § 37 písm. m/, § 38 ods. 2 Trestného zákona uložil odsúdenému nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 3 roky s tým, že ho podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona zaradil na jeho výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia a súčasne mu podľa § 73 ods. 2 písm. d/ Trestného zákona uložil ochranné psychiatrické liečenie ambulantnou formou.

8. Odsúdený podal dňa 13.08.2024 na Okresný súd Dunajská Streda návrh na povolenie obnovy konania, ktoré bolo na Okresnom súde Dunajská Streda vedené pod sp. zn. 4T/88/2020. Svoj návrh odôvodnil tým, že v prípravnom konaní nebol uvedený svedok C. D., ktorý je svedkom, že pri zaistení dôkazov príslušníci Policajného zboru nepostupovali podľa zákona, nakoľko získali dôkazový materiál nezákonne z jeho motorového vozidla bez súdneho príkazu. Ďalším dôvodom jeho žiadosti je novelizácia Trestného zákona, čím sa jeho trestná sadzba znížila a žiada Okresný súd Dunajská Streda o zníženie trestu.

9. Sťažnostný súd plniac prieskumnú povinnosť zakotvenú v § 192 odsek 1 Trestného poriadku v prvom rade zistil, že prvostupňový súd posudzujúc, či sú splnené zákonné podmienky na povolenie obnovy konania alebo nie, vykonal dokazovanie v rozsahu nevyhnutnom pre objektívne a zákonné rozhodnutie, následne vykonané dôkazy vyhodnotil individuálne a v ich súhrne a dospel k správneému záveru, keď návrh odsúdeného o povolenie obnovy konania zamietol. Treba tiež dodať, že konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého uznesenia, bolo v súlade so zákonom, keď prvostupňový súd nariadil a vykonal verejné zasadnutie, na ktorom vypočul procesné strany, oboznámil všetky potrebné listinné dôkazy a dal odsúdenému možnosť dostatočne realizovať jeho práva, ktoré mu vyplývajú z ustanovení Trestného poriadku.

10. Prvostupňový súd vo svojom uznesení v súlade s ustanovením § 176 odsek 2 Trestného poriadku rozviedol všetky rozhodné právne skutočnosti a svoje právne úvahy, ktoré ho viedli k zamietnutiu žiadosti odsúdeného o povolenie obnovy konania.

11. Podmienky obnovy konania upravuje § 394 odsek 1 Trestného poriadku, ktoré ustanovenie správne citoval súd I. stupňa v napadnutom uznesení. V zmysle platnej právnej úpravy sa konanie o povolení obnovy konania obmedzuje na zistenie, či vyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli súdu skôr známe. Skutočnosťou predtým neznámou sa rozumie objektívne existujúci jav, ktorý je v konkrétnej trestnej veci dôkazom, a ktorý môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci. Nové skutočnosti v konaní o povolení obnovy konania treba zvyčajne preukázať novými dôkazmi. Predtým neznámym dôkazom sa rozumie predovšetkým dôkaz, ktorý nebol vykonaný v pôvodnom konaní, ale aj dôkaz, síce v pôvodnom konaní vykonaný, ale s novým obsahom. V konaní o povolení obnovy konania nemožno preskúmavať vecnú správnosť rozsudku vydaného v základnom konaní. Toto konanie sa obmedzuje predovšetkým na riešenie otázky, či návrh na povolenie obnovy konania obsahuje skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú pre súd nové a skôr neboli známe. Za nové skutočnosti alebo dôkazy v zmysle § 394 odsek 1 Trestného poriadku nemožno považovať tie skutočnosti alebo dôkazy, ktoré možno zistiť z obsahu spisového materiálu, a to ani vtedy, keď sa súd s nimi v rozhodnutí nevysporiadal alebo ich dokonca prehliadol resp. sa zmylil pri hodnotení vykonaných dôkazov prípadne ich nesprávne vyhodnotil. Rovnako ako okresný súd aj krajský súd poukazuje na to, že v konaní o povolení obnovy konania neplatí revízný princíp. V praxi to znamená, že na základe ustanovenia § 394 Trestného poriadku nie je v konaní o povolení obnovy konania daná možnosť preskúmavať procesný postup súdu v pôvodnom konaní ani vecnú správnosť jeho rozhodnutia.

12. V posudzovanom prípade je z obsahu spisu dostatočne zrejmé, že sa odsúdený návrhom na obnovu konania domáhal prehodnotenia správnosti právoplatného odsudzujúceho rozsudku a žiadal nižší trest napriek tomu, že odsúdený sa k trestnému činu, ktorý mu bol kladený za vinu v plnom rozsahu doznal a takéto doznanie potvrdil vyhlásením pred súdom prvého stupňa v zmysle § 257 ods. 4 a 5 Trestného poriadku. Krajský súd konštatuje, že situácia po vyhlásení obvineného (pri uzatvorení dohody o vine a treste v prípravnom konaní) resp. obžalovaného (na hlavnom pojednávaní po poučení podľa § 257 Trestného poriadku) o tom, že je vinný resp. že spáchanie skutku nepopiera je špecifická v tom, že v oboch prípadoch je rozsudok založený na priznaní sa obvineného resp. obžalovaného, že spáchal skutok, ktorý je predmetom dohody o vine a treste resp. predmetom obžaloby. V oboch prípadoch je tak prítomný subjektívny prvok vedomosti obvineného resp. obžalovaného, že vie, že skutok spáchal ako i prvok vôľový, t.j. že sa chce k spáchaniu skutku priznať resp. že jeho spáchanie nepopiera. Zároveň je správne konštatovanie prvostupňového súdu, že obžalovaný bol pred predmetným vyhlásením poučený aj o procesnoprávných následkoch prijatia vyhlásenia o vine, a teda o tom, že prijaté vyhlásenie je neodvolateľné a ani nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním okrem dovolania podaného z dôvodu zásadného poručenia práva na obhajobu. Obžalovaný sa vzdal konania spojeného s dokazovaním viny v súdnom konaní.

13. Na druhej strane, Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze č.k. IV ÚS 203/2022 z 26.mája 2022 konštatoval, že vzdanie sa konania spojeného s dokazovaním viny v súdnom konaní sa týka uznania viny osobou postavenou prokurátorom pred súd v konkrétnej dôkaznej situácii generovanej prípravným konaním, keď taký procesný účinok zákon výslovne ustanovuje (§ 257 ods. 5, 8 Trestného poriadku), avšak v prípade následného zistenia skutočností alebo dôkazov, ktoré sú spôsobilé vyvolať obnovu konania (§ 394 ods. 1 Trestného poriadku) je odsúdený oprávnený podať návrh na predmetné konanie, čo mu zákon (§ 396 ods. 3 Trestného poriadku) garantuje bez výnimky pre prípad skoršieho uznania viny.

14. Aj podľa názoru sťažnostného súdu, však skutočnosti a námietky uvádzané v rozsahu písomného podania odsúdeného nemožno považovať za dôvody povolenia obnovy konania. Inštitút obnovy konania patrí medzi mimoriadne opravné prostriedky, ktorými dochádza k prelomeniu právnej istoty nastolenej právoplatným rozhodnutím. Ako taký by mal byť využívaný len tam, kde pre jeho použitie svedčia dostatočne silné dôvody.

15. Sťažnostný súd v prvom rade poukazuje na odsúdeným učené a súdom prijaté vyhlásenia o vine v pôvodnom konaní. Odsúdený sa v konaní pred súdom jednoznačne a priamo za prítomnosti aj svojho obhajcu priznal ku skutku opísanému v skutkovej vete obžaloby Okresnej prokuratúry Dunajská Streda, a zároveň v pôvodnom konaní nenamietal žiadne skutkové okolnosti prípadu, a teda sa nevykonávalo dokazovanie v otázke viny, preto súd vo vzťahu k odsúdenému vykonal dokazovanie v súvislosti s výrokom o treste.

16. V tejto súvislosti sťažnostný súd ďalej uvádza, že prvostupňový súd mal povinnosť skúmať návrhy na vykonanie dôkazov, ktoré predchádzali vyhláseniu o vine spolu s dovtedy zadováženými dôkazmi, pričom buď mohol vyhlásenie neprijať (v prípade ak by mal na základe toho pochybnosti o skutkových a právnych zisteniach uvedených v obžalobe, čoho následkom by bolo vykonanie dokazovania pred súdom) alebo vyhlásenie prijať (z dôvodu, že v tom čase zadovážené dôkazy spolu s vyhlásením sú

dostatočné na rozhodnutie o vine). Vyhlásením odsúdeného, ktoré bolo prejavom jeho slobodnej vôle a ktoré prvostupňový súd prijal, súhlasil s právnou kvalifikáciou žalovaného skutku a zároveň sa vzdal práva na vykonanie dokazovania vo vzťahu k výroku o vine.

17. Vzhľadom na uvedené je zrejmé, že prvostupňový súd mal povinnosť (v pôvodnom konaní sp. zn. 4T/88/2020) prejav vôle v podobe vyhlásenia o vine odsúdeného preskúmať v kontexte s dovtedy zhromaždenými dôkazmi. Táto povinnosť bola zo strany prvostupňového súdu splnená, keď dôkaznú materiálu vyhodnotil ako dostatočnú pre uznanie viny, resp. pre prijatie vyhlásenia o vine. Tento právny záver prvostupňového súdu zodpovedal stavu veci a zákonu. K tomuto rozhodnutiu súd v pôvodnom trestnom konaní teda nedospel len na základe vyhlásenia odsúdeného, ale aj na základe toho, že vyjadrenie odsúdeného bolo v zhode s dokazovaním vykonaným v prípravnom konaní, v rámci ktorého bol odsúdený zastúpený obhajcom a mal možnosť sa ho naplno zúčastňovať a vyjadrovať sa k všetkým vykonaným dôkazom. Z obsahu spisového materiálu je totiž zrejmé, že priebeh skutku bol ustálený nielen na základe vyhlásenia o vine, ale najmä výpoveďou obvineného, zápisnicou o vydaní veci, znaleckým dokazovaním k obsahu zaistej veci, k osobe odsúdeného, odborným vyjadrením.

18. V súvislosti s obhajobou navrhovanými dôkazmi (vypočutie svedka D.) k tomu, že príslušníci Policajného zboru nepostupovali podľa zákona, nakoľko získali dôkazný materiál z motorového vozidla odsúdeného nezákonne a bez súdneho príkazu, sťažnostný súd uvádza, že v konaní o povolenie obnovy konania nemôže a nesmie hodnotenie navrhnutých dôkazov presahovať zistenie, či je pravdepodobné, že tvrdená skutočnosť alebo nový dôkaz, či už sám alebo v spojení s už vykonaným dokazovaním by mohol prívodiť zmenu rozhodnutia.

19. Prípadná výpoveď svedka, ktorého odsúdený neoznačil ani presným dátumom narodenia, ani presnou a konkrétnou adresou, ktorého odsúdený navrhuje vypočuť a ktorým odôvodňuje ním podaný návrh na obnovu konania, by však nesvedčala o nevine odsúdeného, teda že žalovaného skutku sa odsúdený nedopustil. Odsúdený síce v podaniach (v návrhu, v sťažnosti) tvrdí, že predmetný dôkaz je spôsobilý prívodiť iné rozhodnutie o vine, lebo má spochybniť zákonnosť vykonaného dokazovania, ale ide v podstate o subjektívny názor a vyjadrenie presvedčenia o spôsobilosti takéhoto návrhu prívodiť iné rozhodnutie o vine, zároveň však odsúdený tiež tvrdí, že týmto chce dosiahnuť iné rozhodnutie o treste. Takto označený dôkaz, teda konkrétne dôkazný prostriedok (výsluch svedka) a obsah (odsúdeným predpokladaná výpoveď svedka) však nie je spôsobilý spochybniť obsah a zákonnosť vykonaných doposiaľ vykonaných dôkazov (v tomto prípade v prípravnom konaní). Treba tiež upozorniť, že odsúdený nenamieta a nenavrhuje nový dôkaz ako okolnosť spôsobilú zmeniť skutkový stav a okolnosti v zmysle, že sa skutok nestal, ale tento má podľa neho spochybniť zákonnosť vykonaných dôkazov, na podklade ktorých bolo jednak konštatované, že skutok sa stal, tento spáchal odsúdený a ide o trestný čin (v kontexte toho, že komu, kde a za akých okolností bola zaistená aká vec-látka). Pričom však nie je vôbec ani z návrhu odsúdeného, ani z jeho sťažnosti, ani z vyjadrenia pred prvostupňovým súdom zrejmé, o čom konkrétnom by mal uvedený svedok vypovedať. Nejde tak potom ani o taký nový dôkaz, ktorý by dôkazy z pôvodného konania spochybnil, ani ním nie je možné získať iné relevantné skutočnosti, ktorých zohľadnenie by odôvodňovalo uloženie miernejšieho trestu odsúdenému. Z dôkazov v pôvodnom konaní a to konkrétne z výpovede odsúdeného (vtedy obvineného) nevyplýva, že by namietať spôsob zaistenia drogy, toto nevyplýva ani z listinných dôkazov. Vtedy obvinený popísal, akým spôsobom si zabezpečil metamfetamín (pervitín), v akom množstve, popísal, že mal drogu pri sebe, v motorovom vozidle, popísal akým spôsobom ho policajti zastavili, a uviedol, že drogu dobrovoľne po výzve vydal. Podotkol, že drogu mal pre svoju potrebu. Odsúdený tiež naznačil, že ním navrhovaný dôkaz by mal dosvedčiť, že „polícia konala bez súdneho príkazu“. Nie je však zrejmé, akým spôsobom a z akého dôvodu by odsúdeným označený svedok mal získať a mať vedomosť o existencii súdneho rozhodnutia a najmä je potrebné upozorniť, že v trestnom konaní, ktorého obnovu odsúdený žiada, žiaden súdny príkaz vydaný nebol.

20. Sťažnostný súd v závere pripomína, že k povoleniu obnovy konania nemôže viesť zjavná subjektívna nespokojnosť a nesúhlas odsúdeného s postupom orgánov činných v trestnom konaní ako aj jeho nespokojnosť s rozhodnutím súdu a výškou uloženého trestu.

21. V napadnutom uznesení sa prvostupňový súd dôsledne vysporiadal s okolnosťami, ktoré podľa názoru odsúdeného mali zakladať dôvody pre povolenie obnovy konania a svoje rozhodnutie aj v súlade s ustanovením § 176 ods. 2 Trestného poriadku odôvodnil. Rovnako zdôvodnil, prečo odmietol vykonať odsúdeným navrhnuté dôkazy. Sťažnostný súd sa (v relevantnej časti) stotožňuje s odôvodnením napadnutého uznesenia bez nutnosti tieto argumenty na tomto mieste podrobne opakovať, keďže v konaní o sťažnosti, ktoré je dvojinštancné, platí, že rozhodnutia súdov prvého a druhého stupňa tvoria vzájomnú jednotu, z ktorého dôvodu je nadbytočné vecne správne argumenty súdu prvého stupňa opakovať v rozhodnutí o sťažnosti. V časti, kde sťažnostný súd považoval potrebné upozorniť, že aj v konaní, v ktorom je právoplatné rozhodnutie založené na prijatom vyhlásení o vine, je

odsúdený v prípade následného zistenia skutočností alebo dôkazov spôsobilých vyvolať obnovu konania oprávnený podať návrh na predmetné konanie, toto odôvodnenie doplnil a premietol vyššie do tohto rozhodnutia.

22. Z uvedeného je teda zrejmé, že odsúdeným uvádzané okolnosti nemajú povahu dôkazov a skutočností, ktoré by boli súdu skôr (v pôvodnom konaní) neznáme a ktoré by v zmysle § 394 ods. 1 Trestného poriadku mohli viesť k zmene pôvodného odsudzujúceho rozsudku. Sťažnostný súd sa preto so záverom prvostupňového súdu v celom rozsahu stotožnil a na podklade vyššie uvedených dôvodov nepovažoval námietky odsúdeného uvedené v jeho sťažnosti za opodstatnené a neakceptoval ich, čo bolo dôvodom zamietnutia sťažnosti odsúdeného. Správne sú totiž aj závery prvostupňového súdu o tom, že neskoršia zmena Trestného zákona nie je skutočnosťou spôsobilou odôvodniť povolenie obnovy konania. To sa týka najmä poukazu odsúdeného na zmenu Trestného zákona, ktorá sa okrem iného dotkla výšky sadzieb trestu odňatia slobody v prípade niektorých trestných činov. Ďalej odsúdeným poukazovaný argument v sťažnosti tiež nie je dôvodný, ide o jeho poukaz na stanovisko Najvyššieho súdu SR Tpj 44/2013, ktoré sa však vzťahuje na zjednotenie výkladu a aplikácie ustanovenia § 394 ods. 1 Trestného poriadku o obnove konania v súvislosti s nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, týkajúcim sa ustanovenia § 41 ods. 2 Trestného zákona, časti za bodkočiarkou. Toto ustanovenie však u odsúdeného B. nebolo pri rozhodovaní o jeho vine a treste použité. Aj v ňom sa však tiež uvádza, že ustanovenie § 394 ods. 1 Trestného poriadku upravuje podmienky obnovy konania, ktoré sa týkajú nedostatkov skutkových zistení, vrátane osoby páchatel'a - ako skutočností alebo dôkazov súdu skôr neznámych, ktoré vyšli najavo až po právoplatnosti rozhodnutia. Netýkajú sa zmeny právneho stavu, t.j. zákonných podkladov posudzovania trestnosti činu a ukladania trestu.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.